

Katowice, dnia 14.07.2021r.

**Naczelny Sąd Administracyjny
w Warszawie
za pośrednictwem
Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego w Gliwicach
Wydział III
Ul. Prymasa S. Wyszyńskiego 2
44-100 Gliwice**

Sygn. akt: III SA/GI 819/20

Skarżący akt prawa miejscowego:

Prokurator Okręgowy w Katowicach, ul. Wita Stwosza 31, 40-042 Katowice

Organ:

Rada Miasta Katowice, ul. Młyńska 4, 40-098 Katowice

Wnoszący skargę kasacyjną - uczestnik postępowania dopuszczony do udziału w sprawie:

Stowarzyszenie na Rzecz Niepełnosprawnych SPES, ul. Kościuszki 46,
40-048 Katowice, nr KRS: 0000014574

reprezentowane przez pełnomocnika adw. Ewę Szwarczuk, Kancelaria
Adwokacka, Plac Wolności 2/1, 41-400 Mysłowice

adres dla doręczeń: Stowarzyszenie na Rzecz Niepełnosprawnych SPES,
ul. Kościuszki 46, 40-048 Katowice

SKARGA KASACYJNA

**od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach
z dnia 30 marca 2021 r., sygn. akt III SA/GI 819/20**

W imieniu uczestnika postępowania dopuszczonego do udziału w sprawie postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 5 marca 2021 r., sygn. akt III SA/GI 819/20 – pełnomocnictwo składam w załączeniu - na podstawie art. 173 p.p.s.a., zaskarżam wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 30 marca 2021 r., sygn. akt III SA/GI 819/20 w części – w zakresie, w jakim Wojewódzki Sąd Administracyjny oddalił skargę Prokuratora Okręgowego w Katowicach w części dotyczącej stwierdzenia nieważności § 2 pkt 6 załącznika do uchwały nr VIII/146/19 Rady Miasta Katowice z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie przyjęcia "Zasad wynajmowania lokali chodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta Katowice" (Dz.U. Woj. Śl. Z 2019 r.) – pkt 1 skargi Prokuratora.

I. Na podstawie art. 174 pkt 1) p.p.s.a., zaskarżonemu wyrokowi zarzucam naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 2 ust. 1 pkt 4), 5a) i 10), art. 4 ust. 1 i 2, art. art. 20 ust. 1 i ust. 2 i art. 25a ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że zapis § 2 pkt 6) załącznika do uchwały nr VIII/146/19 Rady Miasta Katowice z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie przyjęcia "Zasad wynajmowania lokali chodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta Katowice"(Dz.U. Woj. Śl. Z 2019 r.), który stanowi, że lokale wchodzące w skład mieszkaniowego zasobu gminy mogą być wynajmowane jako pomieszczenia tymczasowe, nie wskazuje na istotne naruszenie prawa - pomimo tego, że:
 - a. z treści art. 2 ust. 1 pkt 10), art. 20 ust. 1 i art. 25a w/w ustawy wynika , iż mieszkaniowy zasób gminy jest zasobem odrębnym od zasobu pomieszczeń tymczasowych,
 - b. z treści art. 2 ust. 1 pkt 4), pkt 5a) i art. 4 ust. 2a w/w ustawy wynika, że tymczasowe pomieszczenie jest kategorią odrębną od lokalu mieszkalnego i inna jest jego funkcja - nie służy zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, wskazywane jest na czas przeprowadzania czynności egzekucyjnych, a po zakończeniu okresu najmu pomieszczenia tymczasowego, nie staje się ono lokalem w rozumieniu w/w ustawy,
 - c. z treści art. 4 ust. 1 i 2 w/w ustawy wynika obowiązek gminy zaspokajania potrzeb mieszkaniowych gospodarstw domowych o niskich dochodach i podstawowymi warunkami, jakie musi spełniać osoba ubiegająca się o lokal z zasobów mieszkaniowych gminy są: niezaspokojone potrzeby mieszkaniowe oraz niski dochód - zaś przebywanie w pomieszczeniu tymczasowym nie jest zaspokojeniem potrzeb mieszkaniowych,
 - d. zgodnie z art. 20 ust. 2 w/w ustawy, lokale stanowiące mieszkaniowy zasób gminy, z wyjątkiem lokali będących przedmiotem najmu socjalnego i lokali, o których mowa w art. 20 ust. 3 w/w ustawy, mogą być wynajmowane tylko na czas nieoznaczony, zaś pomieszczenia tymczasowe wynajmowane są wyłącznie na czas oznaczony,
 - e. konsekwencją treści zapisu § 2 pkt 6) załącznika do w/w uchwały jest nieuprawnione przyjęcie przez gminę, że osoba, która zajmuje pomieszczenie tymczasowe, również po wygaśnięciu umowy najmu tego pomieszczenia, ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe, jeśli w pomieszczeniu tym przekroczone jest tzw. kryterium powierzchniowe na osobę, określone w § 3 ust. 2 i 3 załącznika (co stanowi o traktowaniu tegoż pomieszczenia jako lokal mieszkalny) i osoba taka nie może ubiegać się o zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego, o którym mowa w § 2 pkt 1 załącznika do uchwały - co prowadzi do tym większego zmarginalizowania i wykluczenia społecznego osób zajmujących pomieszczenia tymczasowe i zmusza je do bezdomności, by starać się o lokal z zasobów komunalnych;
2. art. 94 i art. 75 Konstytucji RP poprzez przyjęcie, że zapis § 2 pkt 6) załącznika do uchwały nr VIII/146/19 Rady Miasta Katowice z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie przyjęcia "Zasad wynajmowania lokali chodzących w skład mieszkaniowego zasobu

miasta Katowice"(Dz.U. Woj. Śl. Z 2019 r.), nie wskazuje na istotne naruszenie prawa, pomimo tego, że akt prawa miejscowego ewidentnie narusza normy prawne wynikające z regulacji ustawowych, wskazanych powyżej w pkt 1 i stoi w opozycji do nałożonego na władze publiczne obowiązku prowadzenia polityki sprzyjającej zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, w szczególności przeciwdziałania bezdomności.

II. Wnoszę o:

1. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i rozpoznanie skargi Prokuratora na podstawie art. 188 p.p.s.a. poprzez jej uwzględnienie - stwierdzenie nieważności § 2 pkt 6) załącznika do uchwały nr VIII/146/19 Rady Miasta Katowice z dnia 30 maja 2019 r., względnie wnoszę o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach na podstawie art. 185 p.p.s.a;
2. zasądzenie na rzecz Stowarzyszenia SPES od Organu kosztów postępowania według norm przepisanych – na które to koszty składa się wpis sądowy od skargi kasacyjnej, opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie za czynności adwokata w postępowaniu przed sądem administracyjnym drugiej instancji, stosownie do § 14 ust. 1 pkt 2) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.).

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach zaskarżonym wyrokiem oddalił skargę Prokuratora Okręgowego w Katowicach na uchwałę Rady Miasta Katowice z dnia 30 maja 2019 r. nr VII/146/19.

Stowarzyszenie na Rzecz Niepełnosprawnych SPES (zwane dalej w skrócie Stowarzyszeniem SPES) pismem z dnia 4 listopada 2020 r. zwróciło się do Prokuratury Okręgowej w Katowicach z wnioskiem o rozważenie wniesienia skargi na akt prawa miejscowego na podstawie art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi celem spowodowania usunięcia niezgodności z prawem Uchwały nr VIII/146/19 Rady Miasta Katowice z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie przyjęcia "Zasad wynajmowania lokali chodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta Katowice" opublikowanej w dniu 12.06.2019 r. w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego (poz. 4368), w zakresie treści § 2 pkt 6 i § 3 ust. 2 i ust. 3 załącznika do uchwały – „Zasad wynajmowania lokali chodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta Katowice”.

Prokurator Okręgowy w Katowicach w skardze na przedmiotową uchwałę, oprócz zarzutów dotyczących § 3 ust. 7, § 19 ust. 2, § 34, § 35 załącznika do uchwały, zawarł również zarzuty i argumenty zawarte w piśmie Stowarzyszenia SPES z dnia 4 listopada 2020 r., zarzucając w punkcie 1 skargi naruszenie art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5a w zw. z art. 25 a ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (dalej w skrócie: ustawa o ochronie praw lokatorów) poprzez wskazanie w § 2 pkt 6 załącznika do uchwały, że lokale mieszkalne wchodzące w skład mieszkaniowego zasobu miast Katowice mogą być wynajmowane jako pomieszczenia tymczasowe, podczas gdy z ww. przepisów ustawy wynika, iż pomieszczenia tymczasowe nie wchodzą w skład mieszkaniowego zasobu gminy i stanowią osobny zasób pomieszczeń tymczasowych.

Prokurator wskazał m.in., iż pomieszczenie pojęć, jakiego dopuścił się prawodawca miejscowy, ma istotne, niekorzystne skutki w sferze stosowania przepisów uchwały. Jak ustalono, w praktyce działalności Urzędu Miasta przyjmuje się, że zaspokojone potrzeby mieszkaniowe ma osoba, która zamieszkuje w pomieszczeniu tymczasowym, którego powierzchnia przekracza limit określony w uchwale (co wynika z błędnego rozumienia pojęcia „lokalu”, czemu winna jest wadliwa treść uchwały). Powoduje to, że osobom takim odmawia się zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego.

Sąd zgodził się z argumentacją Prokuratora, że mieszkaniowy zasób gminy stanowią lokale służące do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych (art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy), a pomieszczenia tymczasowe nie są lokalami i stanowią przedmiot odrębnego zasobu pomieszczeń tymczasowych (art. 25a ustawy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5a ustawy), stwierdził natomiast, że przez zapis § 2 pkt 6 załącznika do uchwały nie nastąpiło włączenie pomieszczeń tymczasowych w skład mieszkaniowego zasobu gminy - nie to zdaniem Sądu wynika z jego treści, bo ona dotyczy takiej sytuacji, kiedy lokal mieszkalny może być wynajmowany jako pomieszczenie tymczasowe. Sąd wskazał, że należy mieć na uwadze to, że inny jest standard lokalu mieszkalnego i pomieszczenia tymczasowego, inne są ich funkcje i cele; jeśli do realizacji celu, któremu co do zasady służy pomieszczenie tymczasowe, używa się lokalu mieszkalnego, to nie ma tu mowy o uszczupleniu uprawnień i pogorszeniu sytuacji osoby ubiegającej się o najem pomieszczenia tymczasowego, wręcz przeciwnie, a jeśli dodać do tego wyjaśnienie Miasta, że z taką chwilą następuje wykreślenie lokalu z zasobu mieszkaniowego, to zarzut Prokuratora nie wskazuje na istotne naruszenie prawa przez uchwałę.

Treść uzasadnienia wyroku wskazuje na to, iż Sąd w sposób całkowicie bezkrytyczny przyjął wyjaśnienia Miasta w odpowiedzi na skargę, w zupełności nie wziął pod uwagę i nie poddał analizie praktycznych skutków zapisów prawa miejscowego, zaskarżonych przez Prokuratora w punkcie 1 skargi, błędnie uznając je za zgodne z prawem i za korzystne dla mieszkańców gminy zagrożonych bezdomnością.

Jak wynika z art. 94 Konstytucji RP, organ jednostki samorządu terytorialnego, podejmując prawotwórcze działanie, a więc wydając akt prawa miejscowego, zobowiązany jest czynić to wyłącznie na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. W konsekwencji, uchwała wydana w oparciu o przepis prawa ujęty w akcie wyższego rzędu, nie może wykraczać poza ramy określone przez ten przepis, jak też nie może naruszać norm wynikających z innych regulacji ustawowych. Zmodyfikowanie przepisu ustawowego przez akt wykonawczy niższego rzędu w istotny sposób narusza powszechnie obowiązujący porządek prawny.

Art. 75 § 1 Konstytucji stanowi, iż władze publiczne prowadzą politykę sprzyjającą zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, w szczególności przeciwdziałają bezdomności, wspierają rozwój budownictwa socjalnego oraz popierają działania obywateli zmierzające do uzyskania własnego mieszkania.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, tworzenie warunków do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej należy do zadań własnych gminy; gmina, na zasadach i w przypadkach określonych w ustawie, zapewnia lokale w ramach najmu socjalnego i lokale zamienne, a także zaspokaja potrzeby mieszkaniowe gospodarstw domowych o niskich dochodach.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 stycznia 2014 r., sygn. akt I OSK 2322/13 wskazał, iż z przepisu art. 4 w/w ustawy wynika obowiązek gminy i powiązane z nim uprawnienie mieszkańca gminy, którego sytuacja materialna uzasadnia oddanie mu w najem lokalu wchodzącego w skład zasobu mieszkaniowego gminy. Co do zasady więc, podstawowymi warunkami jakie musi spełniać osoba ubiegająca się o lokal z zasobów mieszkaniowych gminy są: niezaspokojone potrzeby mieszkaniowe oraz niski dochód. Ustawa nie wprowadza zatem innego różnicowania podmiotów, nie zezwala na różnicowanie osób pozostających w trudnych warunkach mieszkaniowych i materialnych z tym skutkiem, że niektóre potrzebujące osoby zostaną całkowicie wykluczone z procedury selekcji kandydatów do umów najmu jeszcze przed rozpoczęciem tej procedury. Takie wykluczenie stanowi bowiem naruszenie zasady praworządności, jak i równości wobec prawa. Wobec tego stwierdzić należy, że zasady wynajmowania lokali winny być tak skonstruowane, by ci spośród mieszkańców gminy, którzy spełniają podstawowe kryteria przedmiotowe (jak warunki zamieszkiwania i wysokość dochodu), od których zależy wynajęcie lokalu z zasobu mieszkaniowego gminy, mieli równe szansę na czynienie starań o uzyskanie lokalu. Dlatego też kreowane przez gminę w drodze uchwały zasady wynajmowania lokali z mieszkaniowego zasobu gminy nie mogą zawężać granic tego ustawowego obowiązku. W przepisach ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego nie ma bowiem delegacji dla lokalnego prawodawstwa do wprowadzania dodatkowych, własnych kryteriów wynajmu lokali gminnych. Oznacza to, że wprowadzenie dla osób ubiegających się o najem lokalu gminnego dodatkowych warunków, które nie wynikają z przepisów ustawy uznać należy za działanie pozaprawne.¹

Przepis § 2 załącznika do uchwały stanowi, iż- cyt.:

§ 2. Lokale mieszkalne wchodzące w skład mieszkaniowego zasobu miasta Katowice mogą być wynajmowane jako:

- 1) lokale o czynszu ustalonym przez Prezydenta Miasta Katowice w oparciu o art. 7 i 8 ustawy,*
- 2) lokale zamienne,*
- 3) lokale w ramach najmu socjalnego,*
- 4) lokale o czynszu ustalonym w przetargu,*
- 5) lokale przeznaczone do wynajmowania na czas trwania stosunku pracy,*
- 6) pomieszczenia tymczasowe,*
- 7) lokale oddawane w najem po przeprowadzeniu remontu przez przyszłego najemcę,*
- 8) lokale przeznaczone na wykonywanie zadań jednostek samorządu terytorialnego realizowanych na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej oraz ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej.*

zaś § 3 ust. 2 i ust. 3 stwierdza się, iż:

2. Umowa najmu lokalu, o którym mowa w § 2 pkt 1, może być zawarta z osobą, spełniającą kryterium dochodowe określone w ust. 1, która zamieszkuje w lokalu, w którym na jedną osobę przypada nie więcej niż 8m² powierzchni mieszkalnej, a w przypadku orzeczonej przez organ właściwy do spraw orzekania o niepełnosprawności wobec wnioskodawcy, członka jego rodziny lub osoby z nim zamieszkującej niepełnosprawności w stopniu znacznym oraz w przypadku małoletniego członka rodziny wnioskodawcy lub małoletniego zamieszkującego z wnioskodawcą legitymującego się stopniem niepełnosprawności ze wskazaniem konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji lub wskazaniem konieczności stałego współudziału na

¹ Publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/45D4CDAA11>

co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji - nie więcej niż 14m² powierzchni mieszkalnej.

W przypadku braku miejsca zamieszkania należy udokumentować fakt bezdomności, który potwierdza Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej.

3. Umowa najmu lokalu, o którym mowa w § 2 pkt 1, może być zawarta z osobą, której wysokość dochodu na osobę w gospodarstwie domowym nie przekracza górnej granicy dochodu określonej w ust. 1 i która spełnia łącznie n/w kryteria:

1) dotychczas zamieszkuje w lokalu mieszkalnym na podstawie umowy najmu lub innego tytułu prawnego, z wyłączeniem prawa własności zajmowanego lokalu lub innego lokalu mieszkalnego,

2) w zajmowanym lokalu powierzchnia mieszkalna przypadająca na jedną osobę nie przekracza 8m², a w przypadku orzeczonej przez organ właściwy do spraw orzekania o niepełnosprawności wobec wnioskodawcy, członka jego rodziny lub osoby z nim zamieszkującej niepełnosprawności w stopniu znacznym oraz w przypadku małoletniego członka rodziny wnioskodawcy lub małoletniego zamieszkującego z wnioskodawcą legitymującego się stopniem niepełnosprawności ze wskazaniem konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji lub wskazaniem konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji - nie przekracza 14m² na osobę.

W przypadku niemożności ustalenia przez miasto Katowice wielkości powierzchni mieszkalnej i liczby osób zamieszkujących w lokalu dane te powinny być potwierdzone we wniosku przez wynajmującego lub zarządcę (administratora budynku).²

Ustawa o ochronie praw lokatorów w art. 2 zawiera m.in. definicje ustawowe lokalu, tymczasowego pomieszczenia i mieszkaniowego zasobu gminy:

Art. 2 ust. 1. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

(...)

4) lokalu - należy przez to rozumieć lokal służący do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych, a także lokal będący pracownią służącą twórcom do prowadzenia działalności w dziedzinie kultury i sztuki; nie jest w rozumieniu ustawy lokale pomieszczenie przeznaczone do krótkotrwałego pobytu osób, w szczególności znajdujące się w budynkach internatów, burs, pensjonatów, hoteli, domów wypoczynkowych lub w innych budynkach służących do celów turystycznych lub wypoczynkowych;

(...)

5a) tymczasowym pomieszczeniu - należy przez to rozumieć pomieszczenie nadające się do zamieszkania, posiadające dostęp do źródła zaopatrzenia w wodę i do ustępu, chociażby te urządzenia znajdowały się poza budynkiem, oświetlenie naturalne i elektryczne, możliwość ogrzewania, niezawilgocone przegrody budowlane oraz zapewniające możliwość zainstalowania urządzenia do gotowania posiłków, zapewniające co najmniej 5 m² powierzchni mieszkalnej na jedną osobę i w miarę możliwości znajdujące się w tej samej lub pobliskiej miejscowości, w której dotychczas zamieszkiwały osoby przekwaterowywane;

(...)

10) mieszkaniowym zasobie gminy - należy przez to rozumieć lokale służące do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych, stanowiące własność gminy lub jednoosobowych spółek gminnych, którym gmina powierzyła realizację zadania własnego w zakresie zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej, z wyjątkiem towarzystw budownictwa społecznego oraz lokale pozostające w posiadaniu samoistnym tych podmiotów, a także

² Podkreślenia autora skargi kasacyjnej

lokale mieszkalne wskazane w umowie spółki utworzone przez spółki celowe, o których mowa w art. 7 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. o Krajowym Zasobie Nieruchomości (Dz.U. poz. 1529 i 2161 oraz z 2018 r. poz. 756).

Zgodnie z art. 4 ust. 2a w/w ustawy, w przypadku wykonywania przez komornika obowiązku opróżnienia lokalu, o którym mowa w art. 1046 § 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.), gmina wskazuje tymczasowe pomieszczenie, chyba że pomieszczenie odpowiadające wymogom tymczasowego pomieszczenia wskazał wierzyciel lub dłużnik albo osoba trzecia.

Art. 20 ust. 1 i ust. 2 w/w ustawy stanowią, iż w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 4, gmina może tworzyć i posiadać zasób mieszkaniowy; lokale stanowiące mieszkaniowy zasób gminy, z wyjątkiem lokali będących przedmiotem najmu socjalnego i lokali, o których mowa w ust. 3, mogą być wynajmowane tylko na czas nieoznaczony³.

Art. 25 a i 25b w/w ustawy stanowią, że gmina tworzy zasób tymczasowych pomieszczeń, które przeznaczają się na wynajem; umowę najmu tymczasowego pomieszczenia zawiera się na czas oznaczony, nie krótszy niż miesiąc i nie dłuższy niż 6 miesięcy.

Oczywistym jest zatem, że gmina tworzy dwa odrębne zasoby: mieszkaniowy zasób gminy i zasób pomieszczeń tymczasowych; ten pierwszy gmina może tworzyć i posiadać, ten drugi ma obowiązek tworzyć. Tymczasowe pomieszczenie nie służy zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, nie jest lokalem w rozumieniu ustawy o ochronie praw lokatorów, jest zupełnie odrębną kategorią; wskazywane jest na czas przeprowadzania czynności egzekucyjnych. Z samej definicji wynika tymczasowość, doraźność możliwości korzystania z tegoż pomieszczenia, a jego standard nie zapewnia warunków godziwej egzystencji w rozumieniu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych .

W komentarzu do ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego autorstwa Katarzyny Zdun – Załęskiej wskazano, iż pomieszczenie tymczasowe nie jest lokalem, co wynika z definicji ustawowej tego pojęcia zamieszczonej w art. 2 ust. 1 pkt 5a, skutkiem czego:

- 1) zasób pomieszczeń tymczasowych nie stanowi części mieszkaniowego zasobu gminy, lecz jest zasobem odrębnym względem niego;
- 2) zawarcie umowy najmu pomieszczenia tymczasowego nie powoduje uzyskania przez najemcę statusu lokatora, a pozostałe przepisy komentowanej ustawy stosuje się tylko w zakresie wskazanym w art. 25e.⁴

Skoro lokale mieszkalne wchodzące w skład mieszkaniowego zasobu gminy, zgodnie art. 20 ust. 2 w/w ustawy, poza wyjątkami wskazanymi w tym przepisie, mogą być wynajmowane wyłącznie na czas nieoznaczony, to nie mogą być wynajmowane jako pomieszczenia tymczasowe - skoro umowa najmu pomieszczenia tymczasowego zawierana jest na czas oznaczony.

Natomiast zapis § 2 pkt 6) załącznika do uchwały wprost stanowi, że lokale mieszkalne wchodzące w skład mieszkaniowego gminy, mogą być wynajmowane jako pomieszczenia tymczasowe.

³ Art. 20 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów: *Rada gminy może wydzielić w zasobie mieszkaniowym lokale przeznaczone do wynajmowania na czas trwania stosunku pracy*

⁴ Ustawa o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Komentarz, Katarzyna Zdun – Załęska, publ. LexisNexis 2014, wersja elektroniczna LEX

W odpowiedzi na skargę Miasto Katowice wskazało, że utworzyło dwa osobne zasoby – mieszkaniowy zasób gminy i zasób tymczasowych pomieszczeń; ten ostatni utworzony został zarządzeniem Prezydenta Miasta Katowice z dnia 17 marca 2017 r. Miasto twierdzi, że jest świadome rozłączności pojęć lokalu i pomieszczenia tymczasowego, z tego względu pomieszczenia tymczasowe przeznaczone na wynajem, ujęte w zarządzeniu tworzącym ten zasób, nie są traktowane jako lokale. Istotnym argumentem przemawiającym za prawidłowością zaskarżonego zapisu § 2 pkt 6 załącznika do uchwały jest - zdaniem Miasta - sposób tworzenia zasobu pomieszczeń tymczasowych. Miasto na pomieszczenia tymczasowe przeznacza także te lokale, które spełniają wymagania ustawowe przewidziane dla pomieszczeń tymczasowych, a które przed przeznaczeniem na pomieszczenia tymczasowe wchodziły w skład mieszkaniowego zasobu Miasta, ale nie oznacza to, że dalej są one w taki sposób traktowane; lokal taki z chwilą podjęcia decyzji o jego przeznaczeniu na pomieszczenie tymczasowe wyłączany jest z mieszkaniowego zasobu Miasta i ujmowany jest w utworzonym zasobie tymczasowych pomieszczeń.

Powyższe wyjaśnienie Miasta Katowice stoi w całkowitej sprzeczności z praktyką stosowaną przez Miasto wobec osób zajmujących pomieszczenia tymczasowe i trudno potraktować je inaczej niż ekwilibrystyczną wręcz wykładnię, że pomimo tego, iż akt prawa miejscowego stanowi, że lokale mieszkalne wchodzące w skład mieszkaniowego zasobu gminy, mogą być wynajmowane jako pomieszczenia tymczasowe, to należy to rozumieć odmienne.

Konsekwencją zapisu § 2 pkt 6) załącznika do uchwały jest traktowanie przez Miasto Katowice osób zajmujących pomieszczenia tymczasowe jako osoby, które zamieszkują w lokalu i mają zaspokojone potrzeby mieszkaniowe – chyba że spełniają kryterium powierzchniowe określone w § 3 ust. 2 i 3 załącznika do uchwały, uzasadniające poprawę warunków mieszkaniowych, czyli na jedną osobę przypada nie więcej niż 8m² powierzchni mieszkalnej, a w przypadku wymienionych w tym przypisie osób niepełnoprawnych, nie więcej niż 14m² powierzchni mieszkalnej. Należy przy tym dodatkowo zaznaczyć, że spełnienie tego kryterium jest de facto niemożliwe w przypadku osoby samotnej, przekwaterowanej do pomieszczenia tymczasowego – pomieszczenie to musiałoby mieć powierzchnię mieszkalną do 8 m², co w praktyce nie występuje. Taka konstrukcja przepisów zakłada zatem przesłankę, której osoba zajmująca pomieszczenie tymczasowe obiektywnie i tak nie będzie mogła spełnić.

Stowarzyszenie SPES od 2017 r. podejmuje działania mające na celu usunięcie z "Zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta Katowice" zapisów, które godzą w interesy życiowe mieszkańców Katowic znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji życiowej, zagrożonych bezdomnością i marginalizacją społeczną. Tożsamy sporny przepis prawa miejscowego znajdował się również w poprzedniej Uchwale nr XXXI/632/16 z dnia 26.10.2016 r.

W piśmie z dnia 18.02.2021 r. – we wniosku o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze uczestnika, do którego załączona została korespondencja Stowarzyszenia SPES z Miastem Katowice w sprawie spornych zapisów w uchwale – Stowarzyszenie SPES przedstawiło praktyczne konsekwencje pomieszania pojęć, jak słusznie nazwał to w skardze Prokurator.

Na bazie doświadczeń osób korzystających z pomocy prowadzonego przez Stowarzyszenie SPES Ośrodka Poradnictwa, Stowarzyszenie SPES wielokrotnie występowało do Urzędu Miasta Katowice (pisma z dnia 17.05.2017 r., z dnia 14.09.2017 r., z dnia

11.01.2018 r., z dnia 06.04.2018 r.) z postulatem zmiany zapisów § 2 i § 3 ust. 2 i ust. 3 Zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta Katowice, uchwalonych uchwałą nr XXXI/632/16 Rady Miasta Katowice z dnia 26 października 2016 r., jako niezgodnych z treścią art. 2 ust. 4 i ust. 5a, art. 4 ust. 2 art. i art. 21 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów.

Ośrodek Poradnictwa udzielał pomocy m.in. niepełnosprawnemu mieszkańcowi Katowic, który został eksmitowany do pomieszczenia tymczasowego. Umowa najmu tegoż pomieszczenia wygasła i Pan R.A. został wezwany do opuszczenia pomieszczenia, które zajmował bez tytułu prawnego. Miasto Katowice odmówiło Panu R.A. możliwości zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego na czas nieoznaczony (spełniał kryterium dochodowe), gdyż zdaniem Miasta nastąpiła automatyczna zmiana statusu pomieszczenia tymczasowego na lokal mieszkalny po upływie okresu, na jaki została zawarta umowa najmu tegoż pomieszczenia, zatem Pan R.A. zamieszkiwał od tej pory w warunkach nie kwalifikujących go do poprawy warunków mieszkaniowych - w zajmowanym bez tytułu prawnego pomieszczeniu miał „nadmetraż” w rozumieniu § 3 ust. 2 i 3 załącznika do uchwały (powierzania mieszkalna tegoż pomieszczenia tymczasowego wynosiła 8,47 m²).

W korespondencji z Miastem Stowarzyszenie SPES podnosiło, iż pomieszczenie tymczasowe nie jest lokalem mieszkalnym w rozumieniu ustawy o ochronie praw lokatorów, zatem osoba w nim przebywająca nie może być uznana za taką, która ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe i powierzchnia zajmowanego pomieszczenia tymczasowego nie może być brana pod uwagę przy staraniach o zawarcie umowy najmu lokalu z mieszkaniowego zasobu Miasta Katowice.

Miasto Katowice w piśmie z dnia 17.05.2018 r. zgodziło się ze stanowiskiem, że pomieszczenie tymczasowe nie jest lokalem mieszkalnym, przedstawiło natomiast koncepcję, iż po wygaśnięciu umowy najmu pomieszczenia tymczasowego, pomieszczenie to staje się z powrotem lokalem mieszkalnym (źródłem takiej interpretacji urzędniczej jest zdaniem skarżącego właśnie § 2 pkt 6) załącznika do uchwały).

Stowarzyszenie SPES zwróciło się o wskazanie podstawy prawnej tegoż stanowiska i Miasto Katowice w piśmie z dnia 22.07.2019 r. po ponownej analizie formalno-prawnej zgodziło się z tezą, że pomieszczenie tymczasowe, po wygaśnięciu okresu umowy najmu, na jaki została zawarta, zachowuje status pomieszczenia tymczasowego, jednakże w ocenie Miasta nie stanowi to podstawy do zmiany przepisów prawa miejscowego ani też do zmiany praktyki stosowania kryterium powierzchniowego, określonego w § 3 ust. 2 i 3 załącznika do uchwały w przypadku osób przebywających w pomieszczeniu tymczasowym, a ubiegających się o zawarcie umowy najmu lokalu z zasobów gminy. Cytuję:

„Miasto nie widzi podstaw, aby dalsze bezumowne użytkowanie pomieszczenia tymczasowego uznane zostało samo w sobie jako warunki zamieszkiwania kwalifikujące wnioskodawcę do ich poprawy i ujęcia tego faktu w przepisach prawa miejscowego. Skutkowałoby to swoistym przyzwoleniem na bezprawne zajmowanie pomieszczeń tymczasowych i stało w sprzeczności z ich ideą. Osoby zajmujące bez tytułu prawnego pomieszczenia tymczasowe nie mogą zostać również uznane przez tut. Urząd jako osoby bezdomne, ponieważ fakt ten musi być potwierdzony przez odpowiednią ku temu jednostkę Miasta, czyli Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej. Biorąc powyższe pod uwagę, w przypadku wystąpienia do tut. Urzędu z wnioskiem o zwarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego na czas nieoznaczony przez osobę zajmującą bezumownie pomieszczenie tymczasowe, do

rozpatrzenia wniosku stosuje się analogicznie przepisy § 3 ust. 2 i 3 Zasad, jak dla osób zajmujących lokale mieszkalne, co z punktu widzenia społecznego jest zasadne.⁵

Oznacza to zatem, że pomimo formalnego oświadczenia Miasta, że pomieszczenie tymczasowe, po zakończeniu okresu umowy najmu, na jaki została zawarta, zachowuje status pomieszczenia tymczasowego - Miasto traktuje to pomieszczenie jak lokal.

Skutkiem tego, dochodzi do kuriozalnej konstrukcji prawnej, gdzie według Miasta zaspokojone potrzeby mieszkaniowe ma osoba, która w wyniku eksmisji z lokalu mieszkalnego przebywa w pomieszczeniu tymczasowym – nawet, jeśli przebywa tam już bez tytułu prawnego i gmina jednocześnie wzywa ją do jego opuszczenia.

Należy zwrócić uwagę, że wedle koncepcji przyjętej przez Miasto – wskutek pomieszczenia pojęć w „Zasadach wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta Katowice” oraz idącej za tym niewłaściwej polityki przeciwdziałania bezdomności - aby osoba przebywająca w pomieszczeniu tymczasowym (przy tzw. nadmetrażu, czyli na jedną osobę przypada nie więcej niż 8m² powierzchni mieszkalnej, a w przypadku w osób niepełnoprawnych, nie więcej niż 14m² powierzchni mieszkalnej) mogła ubiegać się o pomoc gminy w postaci przydziału lokalu komunalnego, powinna najpierw stać się osobą bezdomną - znaleźć się na ulicy, w noclegowni, w schronisku dla bezdomnych - by Miasto udzieliło pomocy mieszkaniowej. Osoba taka, według Miasta, najpierw musi sięgnąć dna, doznać poniżenia, wyzucia z godności i prywatności, utracić swój i tak ubogi dobytek, rzeczy osobiste (nie przeniesie się przecież do noclegowni czy schroniska z własnym wyposażeniem dotychczas zajmowanego pomieszczenia), by gmina - po udokumentowaniu faktu bezdomności zaświadczeniem Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej (stosownie do § 3 ust 2 załącznika do uchwały) - uznała, że osoba ta nie ma zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych.

Nie jest to przeciwdziałanie bezdomności, jest to działanie wręcz odwrotne, w zupełności niezgodne z nałożonym na władze publiczne obowiązkiem w tym zakresie w art. 75 Konstancji RP.

Koncepcja ta i działanie Miasta Katowice są również całkowicie sprzeczne z wytycznymi wskazanymi opracowaniu Europejskiej Federacji Krajowych Organizacji Pracujących z Ludźmi Bezdomnymi (FEANTSA) „Rozwiązanie problemu bezdomności: podręcznik dla twórców polityki społecznej”.⁶

W opracowaniu tym podkreśla się, że – cyt. „Bezdomność to zanegowanie podstawowych praw człowieka. Radzenie sobie z problemem bezdomności jest bardzo kosztowne dla społeczeństwa. Zarówno służby pomocy bezdomnym jak i służba zdrowia ponoszą ogromne koszty w radzeniu sobie z tym zjawiskiem. W niektórych przypadkach rozwiązania problemu same w sobie stały się problemem. Przykładem są tu noclegownie, które początkowo miały być jedynie krótkoterminowym rozwiązaniem, podczas gdy stały się miejscem, w którym bezdomni przebywają długoterminowo, co znacznie utrudnia wyjście z bezdomności.(...) Długoterminowe przebywanie w placówkach kryzysowych prowadzi też do zinstytucjonalizowania osób bezdomnych, co jeszcze bardziej utrudnia wyjście z bezdomności. Co więcej, okazuje się że długoterminowe przebywanie osób bezdomnych w placówkach kryzysowych i mieszkaniach przejściowych jest o wiele droższe niż ostatni etap wyjścia z bezdomności czyli formy mieszkalnictwa długoterminowego.(...) Aby zmniejszyć zjawisko bezdomności ulicznej oraz zredukować zagrożenie bezdomnością wśród populacji ogólnej lub

⁵ Podkreślenie autora skargi kasacyjnej

⁶ Publ.: <https://www.feantsa.org/>

w dużej części populacji podejmowane są ogólne środki prewencyjne na przykład w sferze polityki mieszkaniowej i systemie pomocy społecznej. Konkretnie środki zapobiegawcze są natomiast podejmowane są w stosunku do osób szczególnie zagrożonych bezdomnością, które np. zostały wyeksmitowane z miejsca zamieszkania, rozstały się z partnerem, opuściły placówkę zdrowotną lub już doświadczyły bezdomności ulicznej i potrzebują pomocy aby znów nie znaleźć się na ulicy. Celowa prewencja może być bardzo skuteczna w walce z bezdomnością i jest kluczem do rozwiązania tego problemu.⁷

Jako modelową, zalecaną przez autorów powyższego opracowania, jest strategia Housing First (Najpierw Mieszkanie) - strategia stopniowego wycofywania schronisk na rzecz stałych form zamieszkania, które umożliwiają niezależne, wspierane czy nadzorowane formy mieszkalnictwa. Strategia ta jest bardzo nowoczesnym podejściem, mającym na celu odejście od używania schronisk w wymiarze długoterminowym. Osoba bezdomna, zamiast przechodzić kolejne etapy wychodzenia z bezdomności przybliżające ją do stałego zamieszkania (np. od mieszkania na ulicy przez schronisko, następnie program przejściowego zamieszkania aż do stałego zamieszkania), od razu z ulicy czy schroniska przechodzą na etap stałego zamieszkania. To podejście oparte na prawach człowieka, w którym stabilne, chroniące prywatność i zapewniające dogodne warunki życia mieszkanie jest niezbędne aby poradzić sobie na przykład z chorobą psychiczną czy uzależnieniem. Kolejność udzielania pomocy jest niejako odwrócona – w tradycyjnych systemach pomocy określanych często mianem „drabinki”, na mieszkanie trzeba najpierw zasłużyć osiągając postęp w terapii czy realizacji celów społecznych.

Strategia Housing First jest obecnie normą pomocy społecznej przyjętą na terenie Unii Europejskiej.

Można w związku z tym odnieść wrażenie, że Miasto Katowice stworzyło alternatywny model pomagania – parafrazując, strategię 'Najpierw Bezdomność'. Jeśli przebywasz w pomieszczeniu tymczasowym - to znaczy, że co prawda jesteś w jakimś kryzysie życiowym, nie radzisz sobie, ale nie jest jeszcze z tobą wystarczająco źle, by ci pomóc; nie jesteś jeszcze bezdomny. Choć warunki mieszkaniowe są tragiczne, w kranie zimna woda (na korytarzu, bo w pomieszczeniu nie ma dostępu do wody), to masz przecież zaspokojone potrzeby mieszkaniowe, bo masz „nadmetraż”. Po wygaśnięciu umowy najmu, opuść pomieszczenie tymczasowe, zrób to sam, bo inaczej zostaniesz z niego eksmitowany. Zostań bezdomnym, zamieszkać w noclegowni - a wówczas dopiero podamy ci pomocną dłoń i pomożemy wyjść z bezdomności w trwającym wiele lat procesie.

Niezależnie od powyższego, obawa Miasta, że gdyby traktować przebywanie w pomieszczeniu tymczasowym jako warunki zamieszkiwania kwalifikujące do ich poprawy, byłoby to przyzwoleniem na bezprawne zajmowanie pomieszczeń tymczasowych i stało w sprzeczności z ich ideą - jest w zupełności bezzasadna i świadczy o braku prawidłowego rozumienia zarówno ustawy o ochronie praw lokatorów, jak i sytuacji osób zagrożonych bezdomnością.

Zgodnie z art. 25d pkt 3) w/w ustawy, prawo do tymczasowego pomieszczenia nie przysługuje dłużnikowi, jeżeli dłużnik został zobowiązany do opróżnienia tymczasowego pomieszczenia, zaś według art. 1046 § 5¹ k.p.c., gdy dłużnikowi nie przysługuje prawo do tymczasowego pomieszczenia, komornik usuwa dłużnika do noclegowni, schroniska lub innej placówki zapewniającej miejsca noclegowe, wskazanej na wniosek komornika przez gminę właściwą ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. To od gminy

⁷ Podkreślenia autora skargi kasacyjnej

zależy przecież, czy i kiedy podejmie wobec osoby zajmującej pomieszczenie tymczasowe po zakończeniu umowy najmu działania eksmisyjne, a wciągnięcie tej osoby na listę osób oczekujących na zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego, o której mowa w § 29 załącznika do uchwały, nie stanowi dla gminy żadnego ograniczenia w zakresie ewentualnych działań zmierzających do usunięcia tej osoby z pomieszczenia tymczasowego. Z kolei dla osoby tej, wciągnięcie na przedmiotową listę oczekujących stanowi ekspektatywę poprawy sytuacji, przywraca godność i podmiotowość, daje nadzieję, co mobilizuje jej zasoby własne w radzeniu sobie z trudną sytuacją życiową - i byłoby działaniem przeciwdziałającym bezdomności.

Konieczna jest zatem zmiana prawa miejscowego celem wyeliminowania przepisów niezgodnych z ustawą, naruszających prawa mieszkańców Katowic znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej i życiowej, by mogli godnie - bez zmuszania wręcz do przyjęcia statusu osoby bezdomnej - ubiegać się o lokal komunalny. Obowiązujący akt prawa miejscowego prowadzi do jeszcze silniejszego zmarginalizowania i wykluczenia społecznego osób zajmujących pomieszczenia tymczasowe - a sytuacja, w której się znajdują, ma charakter problemu społecznego.

W tych okolicznościach, ocena Sądu iż jeśli do realizacji celu, któremu co do zasady służy pomieszczenie tymczasowe, używa się lokalu mieszkalnego, to nie ma tu mowy o uszczupleniu uprawnień i pogorszeniu sytuacji osoby ubiegającej się o najem pomieszczenia tymczasowego, wręcz przeciwnie, zatem brak jest istotnego naruszenia prawa przez uchwałę - jest powierzchowna i nie dotyka istoty problemu. Błędne jest rozumowanie Sądu, że zapis § 2 pkt 6) załącznika do uchwały oznacza korzystną dla mieszkańców Katowic możliwość przeznaczania przez gminę na pomieszczenia tymczasowe, lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu spełniających ustawowe kryteria dla lokali mieszkalnych - z pewnością nie to było intencją prawodawcy miejscowego i tak się w praktyce nie dzieje. Na pomieszczenia tymczasowe przeznaczane są takie pomieszczenia, które spełniają minimalny standard, wynikający z art. 2 ust. 1 pkt 5a) ustawy o ochronie praw lokatorów.

Naruszenie prawa w uchwale Rady Miasta Katowice ma charakter istotny, zatem - stosownie do art. 91 ust. 1 i 4 ustawy o samorządzie gminnym - uchwała ta w zakresie zapisu § 2 pkt 6) załącznika do uchwały, jest nieważna.

Podkreślenia wymaga, że Wojewoda Śląski w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 20 stycznia 2021 r. nr NPII.4131.1.58.2021 stwierdził m.in. nieważność § 3 pkt 4 uchwały nr XXV/540/2020 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy Dąbrowa Górnicza, jako sprzecznego z art. 25a w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5a i pkt 10 ustawy o ochronie praw lokatorów. Zapis § 3 w/w uchwały Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej ma analogiczną treść, jak sporny § 2 załącznika do uchwały Rady Miasta Katowice - cyt.:

§ 3. Lokale wchodzące w skład mieszkaniowego zasobu gminy mogą być wynajmowane jako:

- 1) lokale wynajmowane w ramach najmu socjalnego;*
- 2) lokale wynajmowane na czas nieoznaczony;*
- 3) lokale zamienne;*
- 4) tymczasowe pomieszczenia;*
- 5) lokale wynajmowane na czas trwania stosunku pracy;*

6) lokale przeznaczone na wykonywanie zadań jednostek samorządu terytorialnego realizowanych na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 1876) oraz w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 821).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt II SA/GI 362/21 w sprawie ze skargi Gminy Dąbrowa Górnicza na w/w rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego stwierdził, iż słusznie Wojewoda uznał za błędne włączenie w § 3 pkt 4 uchwały pomieszczeń tymczasowych w skład mieszkaniowego zasobu gminy (czego Gmina w w/w skardze nie kwestionowała).

Rozbieżność w ocenie prawnej tożsamych zapisów prawa miejscowego, dokonana przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (choć w różnych składach orzekających), jest co najmniej zaskakująca.

Wyjaśnić należy, iż działania rzecznicze Stowarzyszenia SPES w niniejszym obszarze mają na celu spowodowanie, by Miasto Katowice traktowało osoby ubiegające się o najem lokalu z zasobów komunalnych z zachowaniem zasad równości, nie dyskryminowało z uwagi na przebywanie w pomieszczeniu tymczasowym, by zapobieganie bezdomności było faktem, a nie frazesem. Nie chodzi o wytykanie Miastu formalnych, redakcyjnych błędów w akcie prawa miejscowego, które nie przekładają się na naruszenie praw społeczności lokalnej, lecz o spowodowanie, by Miasto nie traktowało osoby przebywającej w pomieszczeniu tymczasowym jako tej, która ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe i realizowało konstytucyjny postulat przeciwdziałania bezdomności.

Jeśli zdaniem Sądu przyczyna takiego stanowiska Miasta nie wynika z wadliwych, sprzecznych z ustawą o ochronie praw lokatorów zapisów „Zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta Katowice”, lecz z niewłaściwej interpretacji urzędniczej tychże zapisów prawa miejscowego (uznanych przez Sąd za zgodne z prawem) i ustawy o ochronie praw lokatorów – Sąd mógł w uzasadnieniu wyroku zająć stanowisko w tym przedmiocie. Nie stanowiłoby to wyjścia poza granice skargi, a świadczyłoby o pełnym, rzetelnym przeanalizowaniu skutków zapisu § 2 pkt 6) załącznika do uchwały w kontekście przedstawionego przez Prokuratora jak i przez uczestnika postępowania, problemu stosowania tzw. kryterium powierzchniowego, określonego w § 3 ust. 2 i 3, wobec osób zajmujących pomieszczenia tymczasowe.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie – o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie skargi - stwierdzenie nieważności § 2 pkt 6) załącznika do uchwały nr VIII/146/19 Rady Miasta Katowice z dnia 30 maja 2019 r., względnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach.

W załączeniu:

Odpis skargi kasacyjnej oraz załączników x 2
Pełnomocnictwo z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej
Dowód uiszczenia wpisu od skargi kasacyjnej
Wydruk z KRS

KANCELARIA ADWOKACKA
Ewa Szwarczuk
Adwokat
41-400 Mysłowice / Plac Wolności 2/1
NIP 954-195-67-72, REGON 901409736